

Radionica prevođenja poezije u Malom Pašmanu - Rikardo Arregi Diaz de Heredia

Nisam je odabrao nije bilo druge

Forma

forma papira koju sam odabrao (ali nisam je odabrao nije bilo druge)

utjecat će možda na pjesmu koju pišem (ali nisam pjesmi odabrao ime nije bilo drugog)

neće biti visokoparna ali su stihovi silno dugi

boja tinte koju sam odabrao (ali nisam je odabrao nije bilo druge)

debljina vrha kemijske koju sam odabrao (ali nisam je odabrao nije bilo druge)

utjecat će možda na ulomak koji pišem (ovaj ulomak među ulomcima)

posve zaboravljam sadržaj kao semafor moju žurbu

a moj um ponire u formu ponavljam sutru srca

forma je praznina i praznina je forma između forme i praznine nema razlike

sve što je forma praznina je sve što je praznina forma je

čemu ta želja za otkrivanjem velikih istina ako ljudi žele novac novac i ništa osim novca

vježba tek još jedna ništa drugo ponizno držim se silno duge forme papira

tek igra dok bliži se čas povratka poslu davati formu praznini vremena gubiti vrijeme

ništa više možda tek reći da je jesen

i da slušam kako susjed na violini izvodi dosadne prekrasne vježbe forme što se ponavljaju

Vrapci

Umoran i ljutit

od preduga puta

ime ovog grada

dešifriram s mukom

pripizdina prljava i ništa drugo

pa kupujem svijeću,
uzanu i dugu,
i s privolom ključarice
palim je pred svecem.
Ima li zemlje u kojoj bog je vrabac?
Zatvorena tu je osmanska džamija
visok joj minaret,
uzan poput svijeće.
Vrapci su posvuda.
Umirili ste me,
hitri vam koraci
usporili moje.
Vama, o vrapci iz daleka Razgrada
sve od moje duše.
Sretan il' nesretan,
mogu biti ovdje
kao na znanim ulicama Gasteiza.
Noćas velik Dunav
drhtav ću gledati.
Nakon dva dana i još mnogo vrabaca,
zaljubit ću se opet u Bukureštu.

Sretno

Prije mjesec, dva, nema tome dugo
tražio si da napišem ti pjesmu,
od prigodnih onih, za tvoj rođendan,
onako kako nekada su znali
tražiti renesansni velikašići

od uslužnih svojih pjesnika dvorskih.

O teška li posla za te jadnike
metafore redat i lijepo riječi,
tragat za kakvim junakom iz priče,
za poredbom od koje staje ti dah,
u crtama masna kneževa lica
otkriti možda il' smislit vrlinu,
pa jedne noći, kad večera svrši,
ublažiti teške, zamorne ure,
predstavu izvest i za tebe samo,
svijetli moj kneže, recitirat pjesmu.
Ne slutiš koliko meni je drago

živjet u ovome našem vremenu,
ja pišem kad za tim osjetim želju,
onako k'o što taj čas mi se sviđi,
zaboravljam dužnost, bez trunke boli.
Poklonih ti biran, uljudan smiješak
pa odmah potom pripalih cigaru,
Miranedovu pjesmu nastavih čitat
i u zdravlje tvoje podigoh čašu,
u ognju na trgu, još jedan amo,
martini, naravno, a tebi sretno.

Oluje

Zamolih ponizno od tebe oprost
kad poče oluja. Neizreciva
ona želja da postanemo voda,
uzaludna, jasno. Potpuno smiješna.

Davnašnje snove snujem u snovima,
pokraj vatre možda nježan neki glas,
svud uokolo tobožnje bogove;
kad vjerovalo se da sve je bijelo,
da sve je magla. Nespokojno sada
oslušujem razgovor, no potres taj
neće, nažalost, stići na vrijeme.
Nestali već su jezici i usne,
nema plava mora, nema ni dobra.
Tek sućutan pogled počiva mirno
na malenim plastičnim kutijama,
na onome platnu, na ogledalu
napuklom, na stolcu što nekog čeka
i zaziva dotle duh materije.
Kiša pada, no mi se ne bojimo
jer vole nas, znamo, vlažne ulice
snove u snovima, potajno vole,
potiho, slobodne na časak barem.
Mirisi tu su, utješni pokreti,
zlačana odjeća, svjetlucanje, dim.
Uvijek drukčiji glasovi planina,
samotne stazice, grmlje trnine.
Oluja, oluja napokon stiže,
živimo mirno i tako umrimo.
Popodneva svoja provodili smo
sjedeći skupa na srušenu deblu
i nitko se nije sjećao tko smo.
Ukusi naši bijahu začudni,
možda i previše jer nitko nije
shvatiti mogao bezumnu ljubav

što nalikuju Juliju Cortázaru,
no nisam ih vidio,
ne znam kuda se kreću.
Samo ova otmjena
gospoda nalik Borgesu,
a nisu slijepa.
Prolaze ulicama,
ulaze u neke kuće,
(što se zbiva iza vrata?),
sjede po parkovima,
otvaraju kišobrane
vezuju balonere.
U ovom gradu
posvuda su muškarci nalik Borgesu.
Mnogo ogledala i mnoštvo tigrova.
Netko nalik Borgesu
živi u labirintu
ovome što ne čini se labirintom.
Stravična ogledala.
Zlatnocrveni tigrovi.
U labirintu sjenki,
od ulice do ulice, vođen maglom.
Volio bih da mogu
biti nalik Borgesu
kada ostarim,
nedjeljna popodneva
provoditi u kafiću,
otmjenu, s kravatom,
čitati ovu knjigu
što daje na muški znoj,
kraj klavira, uz vino,

i da ljudi govore,
kad vide gdje prolazim:
taj je nalik Borgesu,
no dobro vidi,
tek je stigao, bit će,
iz Buenos Airesa.
Biti nalik Borgesu

ili pitoma mačka
kraj mirnih muškaraca
u Botaničkom vrtu.

U isti mah

Obojica da budem u isti mah
meni je žarka želja
na ovoj širokoj srebrnoj rijeci:
onaj što lađom daleko odlazi
i onaj što u luci
stoji i gleda lađu,
i čvrsto ih svezati,
da osjetiti mogu u isti mah,
otvorenih očiju,
užitak odlaska,
užitak ostanka,
plaćući što odlazim,
da plačem što ostajem.

Neka bol daleka

Neka bol daleka

spopala me jutros iznenada posve,
odjek boli možda, ne više od toga,
trošna bol sjećanja,
tek što nije minula, zaboravljena,
što u tišini odzvanja,
sve to dalja, sve smrtnija.

Ne možeš reći da tu je,

ne možeš reći da nije.

Poput neke magle bol mala i laka,

bol što pjesmu nikad ne bi zavrijedila,
pisanje zaista ako vječnost stvara,
neka bol daleka.

Ratna fotografija

Ljude su ubile te bombe. Osobe.

Neoboriv dokaz da tijelo je krhko,
istopile se oči, prolila se krv,
raskidana su jetra i sva utroba,
kao u rukama modernih kuhara.

Zapanjuje ipak očuvanost stvari:

cipele cijele, tek prašina na njima,
ostaše cijeli ormari i kreveti,
plahte su crvene, tek malko podrte,
sva stakla nisu pukla, poneko samo,
ogledala pak k'o nova, iz dućana,
ćilimi su cijeli, prašina, i opet,
zgrušana krv samo na svim tim stvarima.

Istina je, zidovi su porušeni,
na krovu rupa, kud probila se bomba.
Sve ostale krhke stvari ostale su
čitave. Prašina i krv su posvuda,
razumije se, kako drukčije, ali
zidari će lako moći sastaviti
ono što liječnici nikad nisu mogli.

Ljubavne pjesme, više-manje, XI

Blago je podneblje i ugodna noć,
sred kuća stazice vode do šume,
po kućama ruže – tako je, ruže,
što da se radi – posvud stabla, stabla,
mirisno bilje, grmovi u cvatu
i trsje. Trsje? Ma što je sad ovo?
Sudbina? Sudbina, slučaj tek ili
odjednom baš svi smo skrenuli umom?
Podneblje blago, rekoh, ugodna noć
i (treba li reći), nisam sam, jasno,
stasit je, visok i duboka glasa.
Hodamo tako pa misliti stanem:
doživjeh već ovo u nekome snu,
u nekoj želji, mogućoj prošlosti,
jasnoj budućnosti, kojom već zgodom,
jer zapanjen vidim, navlas je isto.
Pa pomislim, ovdje svršava selo
i počinje šuma, baš tu, za zidom.
I bude tako, k'o da je pisano,

šuma se javi pred našim očima.
Pomislím, sad ćemo zastati šutke.
I baš tako bude, šutimo dugo.
Stvarno, zar nije ovo da poludiš?
Gdje li je režiser? Gdje je producent?
Stojimo šutke i gledamo šumu
mračnu nepomični jer tako piše.
Pogledamo se zatim u isti čas.
Hvata me nemir jer znadem što slijedi:
krenut će maženje, prvo polako.
I tako bude: za lagan početak
poljupci lagani, potom sve brži,
zagrljaji čvrsti, žestoki, snažni,
nesvjesno ispuštam nešto na zemlju,
bore se jezici, ruke i noge,
jedan uz drugoga, iste visine,
prianjaju bedra, u srazu glave,
koljena, kite... Pomislím sada će
otkopčat mi kaiš. I bude tako.
K'o da je davno tako nam pisano,
idemo u mrak, to traži scenarij.
Kaže moje ime, a ja njegovo,
svaki se smije svome izgovoru,
oba smo stranci, i tu staju riječi,
tek žubor se čuje podzemnih voda.
I pomislím sada ciknut će slika,
al' ne bude tako, ništa ne puca.
Već napola goli, pišemo dalje
ovu već davno napisanu pjesmu.

I smiješ se meni dok prevodim ti
čitavu pjesmu, a ja sam baš sretan;
i na sav glas pjevam gradu, na sav glas.
*And if a ten ton truck
kills the both of us
to die by your side
well, the pleasure and the privilege is mine*

I ruku si spustio mi na nogu
tiho sasvim, dok prevodim ti riječi.
There is a light never goes out
Sva svjetla grada, kapljice vode, zaklon.

There is a light never goes out
Uza te putuje moj dom što luta.
There is a light never goes out

Ljubavne pjesme, više-manje, XXV

Otvorivši staru Audenovu knjigu,
nabasao sam na onu tvoju sliku,
koju dao si mi u posljednjem trenu.
Da nije toga komadića papira
i dalje ti bi bio negdje izgubljen,
u labirintu moga krhkog sjećanja,
ali sili me da osjećam, da mislim,
ta davna a jasna crnobijela slika.
Jednu noć, da, jednu proveli smo skupa

i sljedeći sav dan, dok se nije smrklo,
na ulici, u baru, u mom sobičku.
Na poledini napisao si ime
i datum (zar prošlo je šesnaest godina?)
i poneki detalj da sačuva, spasi
iščezle sate jednog dalekog srpnja
odlučno rasprši maglu zaborava.
Pour ne pas oublier, počinje prvi red,
riječima koje tamo čekaju čudo,
Habitat, sve dok se čudo nije zbililo,
pa mada zaboravih sam, sada više znam,
notre rencontre au (znam li?)
jer cijela mi se duša uprla sad
da iznova sastavi sva ta sjećanja
mucajući baš te *et puis le... et puis la...*
Neuron po neuron tražim tvoj odraz:
ustranu gledaš, kratke kose, nalakćen,
gotovo da ležiš, ruke ti sklopljene,
pravilna nosa, pogled. Prijeka želja
da potraje ono čemu je nestati,
prije no što se potroši i rasprši.
Što dajem ti, u riječi tek uskrsava.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License